

Arrest

nr. 275 126 van 7 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. UFITEYEZU
Broustinlaan 37/1
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. UFITEYEZU verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart het verzoek om internationale bescherming op 26 juli 2021 kennelijk ongegrond.

1.3. Verweerder neemt op 28 januari 2022 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

[...]

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/07/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 03/07/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, het volgende aan: *“Schending van het voorzichtigheidsbeginsel en behoorlijk bestuur, zolang het in overeenstemming is met de bevoegdheid van het bestuursorgaan, is een statuut dat rekening houdt met alle relevante elementen van deze zaak, gecombineerd met de beoordelingsfout”.*

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“[...]

a) De kwestie van internationale bescherming op termijn.

In het geval dat de tegenpartij zich verzet tegen de vraag van de aanvrager om het Belgische grondgebied te verlaten onder het voorwendsel dat deze over geen geldig paspoort beschikt noch een visa heeft;

Dat op 7 oktober 2020 een brief naar de Dienst vreemdelingenzaken is verzonden inclusief een medisch attest waarin wordt aangegeven dat de aangever arbeidsongeschikt was, door het verplicht in quarantaine zetting wegens besmetting van COVID-19;

De situatie in hun land (Albanië) niet veilig genoeg is voor hem om daar terug te keren.

b) De schending van het algemene voorzichtigheidsbeginsel en behoorlijk bestuur, alsook van het beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan moet beslissen op basis van alle relevante elementen van de zaak, gecombineerd met de beoordelingsfout.

Er is geconstateerd dat de tegenpartij een overhaaste beslissing genomen heeft, betreffende het verlaten van het Belgisch grondgebied door de aangever, zonder zijn situatie grondig te onderzoeken;

Dat de door de tegenpartij aangevoerde redenen, de aangever niet in staat stelt de grondslag en de redenering van het bestuursorgaan in het bestreden besluit te begrijpen;

De tegenpartij hield namelijk geen rekening met het feit dat de aangever een verzoek indiende om internationale bescherming;

Bijgevolg doet de aangever een beroep op de schending van het algemene voorzichtigheidsbeginsel en behoorlijk bestuur en van dat volgens hetwelk het bestuursorgaan moet beslissen door kennis te nemen van alle relevante elementen van de zaak, in combinatie met een onjuiste beoordeling daarvan;

Bovendien is de aanwezigheid van de aangever op het Belgische grondgebied verplicht wanneer hij zal worden opgeroepen voor een hoorzitting, zowel bij het Dienst Vreemdelingenzaken als bij de Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen;

Tot slot geniet een van de kinderen momenteel van een educatie hier in België.

Overwegend door deze reden is het essentieel dat de aanvrager op Belgisch grondgebied blijft;

Gelet op al deze elementen beroept de aanvrager zich op het niet- werkende en kennelijk onevenredige karakter van het bestreden besluit, gelet op zijn administratieve situatie;

Dat de aanvrager, gelet op het voorgaande, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt om het bestreden besluit op te schorten en indien nodig, nietig te verklaren, aangezien het is gericht tegen een persoon wiens persoonlijke situatie geen duidelijk niet onderzocht."

2.2. De Raad begrijpt uit deze uiteenzetting dat de verzoekende partij een schending wenst aan te voeren van de formele motiveringsplicht ("*Dat de door de tegenpartij aangevoerde redenen, de aangever niet in staat stelt de grondslag en de redenering van het bestuursorgaan in het bestreden besluit te begrijpen*"), van de materiële motiveringsplicht ("*een onjuiste beoordeling*", "*de beoordelings-fout*"), van het zorgvuldigheidsbeginsel ("*het algemene voorzichtigheidsbeginsel en behoorlijk bestuur, alsook van het beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan moet beslissen op basis van alle relevante elementen van de zaak*") en van het proportionaliteitsbeginsel ("*kennelijk onevenredige karakter van het bestreden besluit*").

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemde-lingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, omdat haar regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Er wordt hierbij aangegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juli 2021 haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond heeft beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat een termijn van zes dagen wordt toegekend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel, omdat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard. De verzoekende partij toont niet aan waarom deze motieven haar niet in staat zouden stellen om de redenen van de bestreden beslissing te begrijpen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die op de motieven wordt geuit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij het regelmatig verblijf van 90 dagen heeft overschreden. Zij betwist dit niet. Dit motief blijft derhalve overeind. De verzoekende partij betwist evenmin dat verweerder, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, kon oordelen dat haar een termijn voor vrijwillig vertrek van zes dagen wordt toegekend. Ook dit motief blijft derhalve overeind.

2.6. Kernpunt van het betoog van de verzoekende partij is dat verweerder in gebreke is gebleven rekening te houden met de elementen die haar dossier kenmerken:

- er werd op 7 oktober 2020 een brief naar de Dienst Vreemdelingenzaken verzonden, inclusief een medisch attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij arbeidsongeschikt was, dit door een verplichte quarantaine wegens besmetting met COVID-19;
- de situatie in Albanië is niet veilig genoeg voor haar om daar naar terug te keren;
- ze heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend en haar aanwezigheid op het grondgebied is vereist bij een oproeping voor een hoorzitting door de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;
- één van de kinderen geniet onderwijs in België.

2.7. Wat betreft de verplichte quarantaine, dient de Raad op te merken dat de door de verzoekende partij vermelde briefwisseling van 7 oktober 2020 zich niet in het administratief dossier bevindt. Het dossier bevat wel een e-mailbericht van de raadsman van de verzoekende partij van 21 december 2020 – waarin wordt verwezen naar een e-mailbericht van 7 oktober 2020 – evenals een e-mailbericht van attaché K.B. van 4 januari 2021 waarin wordt aangegeven dat de e-mail van 7 oktober 2020 mogelijk naar een verkeerde dienst werd gestuurd en dat er een nieuwe oproeping voor een gehoor zal worden verstuurd. Alleszins ziet de Raad niet in welke impact deze omstandigheid zou kunnen hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing. De betrokken quarantaine dateerde van oktober 2020, m.a.w. meer dan een jaar voor het treffen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet en de verzoekende partij toont ook niet aan zij zich nog in een verplichte quarantaine bevond op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof. Verweerder kan geen rekening houden met iets dat er niet (meer) is. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou willen verwijzen naar het gegeven dat zij door deze quarantaine niet kwam opdagen voor haar eerste oproeping voor gehoor bij de Dienst Vreemdelingen-zaken op 7 oktober 2020, dit in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, blijkt uit het administratief dossier dat zij op 15 april 2021 alsnog werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en op 12 juli 2021 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Laatstge-noemde verklaarde vervolgens op 26 juli 2021 het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. De quarantaine van de verzoekende partij heeft dan ook niet tot gevolg gehad dat zij niet kon worden gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of dat haar verzoek om internationale bescherming niet kon worden behandeld. Gelet op de afhandeling van haar verzoek om internationale bescherming, ziet de Raad niet in waarom de verzoekende partij nog een oproeping voor een hoorzitting door de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwacht in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het volstaat in deze niet bij het verzoekschrift een kopie van de bijlage 26 te voegen waaruit het gestelde in punt 1.1. blijkt.

2.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat de situatie in Albanië niet veilig genoeg is voor haar om daarnaar terug te keren, is dit niet meer dan een bloot betoog. Er kan hierbij nog worden gewezen op wat kan worden gelezen in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021, waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard:

"(...) Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader, L.V. (O.V. [...]). In het kader van zijn verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest bij terugkeer naar Albanië dat het moeilijk zal zijn om de facturen te blijven betalen indien u werkloos zou zijn (CGVS, p. 10).

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u en uw zoon K. naar België kwamen om een beter financieel leven te leiden (CGVS, p. 8, 10; CGVS K., p. 8-9). Jullie halen enkel economische motieven aan. Ook op het Commissariaat-generaal gaf u expliciet te kennen dat u enkel om economische redenen om internationale bescherming verzocht (CGVS, p. 10). U verklaart niet terug naar Albanië te kunnen uit vrees dat u in Albanië niet voldoende zal verdienen om uw gezin te onderhouden en de rekeningen te blijven betalen (CGVS, p. 10). J haalt ook aan dat u een beter leven wilt voor uw kinderen (CGVS, p. 8). Voorgaand door jullie ingeroepen motief voor jullie verzoek is van louter socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jullie een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ofschoon u werkloosheid vreest (CGVS, p. 10), blijkt immers uit niets dat u geen toegang heeft tot de Albanese arbeidsmarkt. U werkte immers sinds het verlaten van uw school in de bouwsector waar u oude huizen renoveerde (CGVS, p. 4). In 1993 ging u ook één seizoen werken in Griekenland als plukker (CGVS, p. 8). Ook uw zoon K. had toegang tot de arbeidsmarkt en werkte verschillende jaren als ober (CGVS K., p. 4). Echter besloot hij te stoppen met deze job omdat hij oordeelde dat hij te weinig verdiende (CGVS, p. 5). Ook tijdens zijn verdere zoektocht naar een nieuwe job werd hij het niet eens met de werkgevers over het loon, ook al werd hem wel werk aangeboden (CGVS, p. 5-6). Uw motivatie om naar België te komen omdat u hier meer geld kan verdienen resulteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming (CGVS, p. 8). Voorts blijkt ook uit uw andere verklaringen niet dat u bij een terugkeer naar Albanië in een preciaire situatie zou terechtkomen. U verklaart immers dat u een eigen eigendom heeft, een huis dat u zelf heeft gebouwd waar geen lening aan gekoppeld is (CGVS, p. 4). Ook uw ouders beschikken over een eigendom (CGVS, p. 4). Gezien bovenstaande vaststellingen slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat u en uw gezin in Albanië dermate moeilijke levensomstandigheden zouden kennen dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.(...)"

De verzoekende partij heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing. Gelet op deze beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan zij niet zonder meer poneren dat de situatie in Albanië niet veilig zou zijn.

2.9. Wat betreft de "educatie" van "één van de kinderen", wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier een nota "evaluatie artikel 74/13" van 28 januari 2022 bevindt. Uit deze nota blijkt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.15/04/2021) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.15/04/2021) dat zijn vader en twee zussen in België verblijven. We wijzen er vooreerst op dat deze allen niet tot de gezinskern van betrokkene behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Allen maken echter het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg kan de familiekeren behouden blijven bij een terugkeer naar het land

van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.15/04/2021) ook dat een oom in Duitsland en twee tantes in Frankrijk verblijven. Die behoren allen echter ook niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.
Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

2.10. Uit deze evaluatienota – en dit vindt ook steun in het administratief dossier – blijkt dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft, die thans scholing genieten. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt: *“Tot slot geniet een van de kinderen momenteel van een educatie hier in België.”* In de mate dat de Raad moet aannemen dat de verzoekende partij met de verwijzing naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift – dat een schoolfactuur bevat van 18 euro gericht aan schoonbroer R.L. – zou doelen op de scholing van het kind van haar schoonbroer en zus, kan erop worden gewezen dat het volstaat dat verweerder deze omstandigheid afdoende in overweging heeft genomen bij de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten, gericht ten aanzien van R.L. en diens echtgenote. Dit blijkt de arresten van 7 juli 2022 met nrs. 275 123 en 275 124 die werden gewezen in de zaken 271 705 en 271 706, die ter zitting samen met de huidige zaak werden opgeroepen en behandeld.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA